

Det var hans Ord, at han var for sit Bedkommende forviiset om, at han ikke kunde vedblive længere. Deraf fulgte da, at vi alle 10 fra Mellempartiet stemte imod Bevillingen, medens vi ellers vilde have stemt for den. Bevillingen blev forkastet med 57 Stemmer imod 44, og vare vore 10 Stemmer nu blevne lagte til de 44 og tagne fra de 57, havde Ministeriet faaet Bevillingen; og det vilde have faaet den, hvis Chefen havde erklæret, at han vilde fortsætte Regjeringen, naar han fik Bevillingen. Senere hen i samme Møde fandt Conseilspresidenten sig foranlediget til overfor det samme Medlem, som jeg nævnte før, at tage en Forvaring med Hensyn til Forstaaelsen af hans Udtalelse den Gang; det gjorde han i Slutningen af Mødet. Han vilde ikke have sagt Noget om, hvad hans Kolleger vilde gjøre under visse Eventualiteter, men for sit eget Bedkommende fastholdt han den allerede tidligere udtalte Erklæring, at han maatte gaa ved Sæssionens Slutning, og for at Ingen skal være i Tvivl om, hvorledes det blev forstaaet den Gang af Mænd i Rigsdagen, skal jeg tillade mig at anføre, hvorledes Krieger opfattede det; det var i Landstinget. Han udtalte under Forhandlingerne i samme Sag i Landstinget — jeg haaber at have Formandens Tilsludelse til at citere det Par Ord: „Nu er der Intet, der er fjernere fra mig, end her at ville søge nogen Veilighed til at udtale nogen Dadel, selv om jeg maatte mene, der kunde være begaaet Feil. Hvem i al Verden er ikke som Minister udjat for at begaa Feil? Hvem i al Verden kan ikke, efter at have holdt ud i lang Tid, blive træet, blive utaalmodig og saaledes komme til at optræde paa en Maade, som, hvis man ikke har Lykken med sig, hvad man aldrig veed forud, kan have eiendommelige Følger; men det tror jeg, og det vil den høitæredede Conseilspresident erkjende, at der maasse i den parlamentariske Historie ikke i noget andet Land skal kunne findes noget Sideskytke til, at der er stillet et Kabinetsspørgsmaal samtidig med den Erklæring, at Virkningen af, at Ministeriet serer, kun er en Udsættelse af dets Afgang i 14 Dage eller 3 Uger.“ Saaledes blev det opfattet fra den Mandes Side, hvad Conseilspresidenten havde udtalt i Folkethinget med Hensyn til sin Stilling i

Regjeringen. Jeg haaber hermed at have godtgjort, at det er uberettiget at paastaa, at Ministeriet Frijs faldt for et Votum af Folkethinget; thi Stillingen var i Virkeligheden den, at Ministeriet ikke fik den Bevilling, det søgte — i Folkethinget, fordi det ikke vilde love at blive; det fik altsaa ikke Bevillingen, fordi det vilde gaa, hvorimod det vilde have faaet den, hvis det vilde være blevet. Det er derfor saa urigtigt, som Noget kan være, at ville fremføre det som et Præcedens for, at et Ministerium skulde gaa, naar det ikke fik de Bevillinger, det vilde have. Overhovedet tager det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) visse feil, hvis han tror, at Grev Frijs, hvis han var Minister i dette Dieblig, vilde have handlet anderledes end dette Ministerium. Nei, det er jeg overbevist om, han ikke vilde. Ja, jeg tror endogsaa, at hvad der er sket siden den Tid, ikke er sket uden den Mandes Konsens. Saa talte det ærede Medlem om forskelligt Andet, bl. a. hentastede han den Ytring til mig, og det kan han ogsaa godt gjøre fra sit ophøjede Standpunkt, at jeg passede til alle mulige Systemer. Der er dog et System, jeg aldrig har passet til, nemlig det ærede Medlems. Den Gang, det ærede Medlem begyndte at slaa sig op paa det System, som nu har ført ham til det Punkt, han har naaet at bringe det til, og hvortil vi nu ere komne, nemlig at Folkethinget ikke veed noget Bedre at gjøre, end at trække sig ud af Forhandlingerne, jagde jeg til ham, at om han havde Lyst til at spille vor Tids Skipper Clement, saa havde jeg ikke Lyst til at gjøre Tjeneste som Subaltern i hans Hær, og det har jeg heller ikke endnu den Dag i Dag. Thi det Resultat, det ærede Medlem har naaet, er et saadant, at vi, der have holdt os udenfor, kunne være glade ved, at vi ikke have været med til den Gjerning, han har udført. Naar han fremhævede, at Høire først havde søgt at fjerne det nationalliberale Parti, at tilintetgjøre dets Betydning i Regjeringen for selv at komme til Magten, vil jeg bede det ærede Medlem at mindes, om det ikke er ham, der har været Høires Haandlanger til at fjerne de Nationalliberale af Regjeringen. Thi hvad var Ministerierne Holstein og Sonnesbech andet end Ministerier af det na-